

MÒDUL 3

Unitat 6

3.6.- Anàlisi dels sistemes de joc. Tàctica

3.6.1.- Anàlisi dels sistemes de joc.

3.6.2.- Els fonaments de la tàctica.

3.6.1.- Anàlisi dels sistemes de joc.

Ja hem vist un exemple del tipus d'observació del sistema de joc d'un jugador en competició (vegeu la unitat 3.3). El sistema de joc d'un jugador es compon del conjunt de cops que fa per guanyar punts, però més que res de les idees o de les intencions que fa servir per guanyar els punts. Dit d'una altra manera: com ho fa el jugador per guanyar els punts ?

Hem de veure clar que les mancances o els forats formen part del sistema de joc, i la manera que el jugador utilitza per no perdre punts també en forma part.

També en formen part els automatismes i encadenaments de cops que el jugador fa servir d'una manera inconscient, però que quan s'analitza amb vídeo, s'observa que ho fa sempre de la mateixa manera.

Si parlem d'en J.O. WALDNER, que és sens dubte el jugador més conegut d'ara, i si diem que el seu joc es recolza en un control de pilota molt bo, encara que sigui veritat, no avancem pas gaire. El que hem fet no és pas una anàlisi, al contrari, és una síntesi.

Si diem que al jugador X no li surt el top-spin en fase pujant, ni el flip, ni qualsevol atac sobre la taula, perquè ha començat des de jove a jugar així, que li agrada jugar de lluny, que és una pena, perquè amb els pics curts al seu revés, jugar de revés de lluny no li pot permetre gaire control, i que li hem dit moltes vegades, però no hi ha manera, no és pas tampoc una anàlisi, és una explicació i un lament, però no ens servirà gaire per establir una estratègia d'entrenament.

Si diem del jugador X que quan l'allunyem de la taula, deixant-lo entrar sobre una pilota llarga creuada a la seva dreta, i que després jugant-li ràpid cap al seu revés, en X ha begut oli, no és pas tampoc una anàlisi, és una tàctica per guanyar contra ell, però no ens serveix pas gaire per ajudar-lo a progressar. Tanmateix, dient tot el que acabem de dir, ens sembla que el coneixem, en X. La dificultat de l'anàlisi és que hem de detallar per aprofundir.

Una manera útil d'analitzar els sistemes de joc (n'hi han d'altres), és començar per les intencions de joc:

- * amb el servei,
 - des de on treu ?
 - com vol molestar (rapidesa, butxaca, desviació, efecte, variació)
 - es poden entrar els seu serveis ? Per què ?
 - quins són els seus cops segons les restades
 - curtes
 - ràpides (a la dreta, a la butxaca, al revés)
 - tallades (a la dreta, a la butxaca, al revés)

- * com entra de dreta
 - cap a on ? (a la dreta, a la butxaca, al revés)
 - varia ? com ?
 - quina entrada fa més ?

- * com entra de revés ? (mateixes preguntes)

Formació d'Entrenadors de Tennis de Taula

Programació específica: Mòdul 3, Unitat 6

Autor: Gérard Le Roy
Escola Catalana d'Entrenadors
Federació Catalana de Tennis de Taula
Consell Català de l'Esport

- * com està de desplaçament
 - cap a la dreta ?
 - cap al revés ?

- * s'allunya de la taula ? quan ?

- * contra el servei
 - com resta el servei
 - curt
 - desviat, etc. tots els serveis

 - com fa els flips
 - de dreta, de revés

- * contra l'entrada
 - controla (fort, feble, cap a on)
 - contraataca (picant, contratop-spin, cap a on)

etc., etc., es poden fer unes graelles d'anàlisi molt completes, amb tota mena d'observacions sobre el ritme, els tipus de desplaçaments, qualitats de rapidesa.

Tots els entrenadors ho han de fer respecte als seus jugadors, però també amb els adversaris dels seus jugadors, perquè guanyar un campionat vol dir guanyar contra aquests mateixos adversaris. A més a més, ara amb les cameres de vídeo, es poden gravar els partits i estudiar-los tranquil·lament a casa.

Aquesta anàlisi ha de servir per establir el pla d'entrenament i preparar els partits contra jugadors en concret. A partir d'una certa edat, el jugador pot tenir el seu petit quadernet amb els apunts tàctics sobre els seus adversaris, igual que els jugadors professionals, que tenen clar com s'ha de jugar contra cada adversari, de tant que es coneixen entre ells.

3.6.2.- Els fonaments de la tàctica.

El concepte de tàctica recobreix el concepte de flexibilitat dels actes motrius que permet adaptar el seu joc al del contrari per aprofitar les seves febleses i aplicar els propis punts forts.

El prerrequisit número 1 de la tàctica és la lucidesa en el joc, sense la qual el remei és pitjor que la malaltia: s'han vist jugadors que estaven aplicant una tàctica amb bons resultats, i que quan de sobte l'adversari canviava la seva tàctica, no se n'adonaven i continuaven jugant de la mateixa manera sense entendre perquè ja no els hi funcionava la tàctica que estaven aplicant.

Treballar la tàctica a la sala del club és difícil perquè els jugadors es coneixen, i perquè la jerarquia establerta fa que els jugadors no creguin massa en les possibilitats de guanyar canviant la tàctica. La solució és fer concentracions de competició, que són competicions amistoses arreglades precisament per treballar la tàctica. Els entrenadors poden posar-se d'acord per fer competicions en les quals puguin donar consells, o bé competicions en les que ningú doni consells. També es poden posar d'acord per poder intervenir durant els partits tant com vulguin per permetre als joves jugadors que puguin aprendre la tàctica.

Encara caldrà que els jugadors tinguin una certa flexibilitat en el joc, la lucidesa esmentada, i que s'hagin preparat per a aquest tipus d'activitat. S'ha doncs de preparar a la sala les diverses maneres de jugar i posar-les a la pràctica en exercicis tàctics.

El més pràctic és el joc del rei: tres jugadors amb una taula i dues pilotes. "A" juga contra "B" un punt. El perdedor surt i entra el tercer jugador, que juga també un punt, mentre el perdedor va a recollir la pilota, etc. A partir d'aquesta estructura es pot decidir que el que entra rep una consigna per jugar el seu punt d'una manera precisa, i es pot fer un comentari al jugador que surt.

També es poden jugar més punts (3 o una seqüència sencera de serveis), i decidir qui treu (el que entra o el que surt).

Totes les combinacions per comptar punts són vàlides per assajar formes tàctiques (comptar com al voleibol, com al tennis, comptant les sèries de punts seguits, amb handicaps, etc.), amb el servei i contra el servei.

Tot això és possible evidentment en la estructura del club o de l'equip nacional: l'entrenador és el mateix que fa banda i que porta l'entrenament. Si no és el cas, cal trobar solucions de continuïtat entre l'entrenament i la competició, i en tot cas, és la competició la que mana, perquè els resultats es fan a la competició, i no a l'entrenament, i l'entrenament es decideix a partir de la competició, i no al revés.

Per fer banda, hi han uns quants principis que s'han de conèixer:

- donar consells positius (fes això) o restrictius (quan ... fes això), però evitar els consells negatius (no facis això).
- només donar un o dos consells (mai més, seria contraproductiu).
- preparar la presentació del consell que sigui curt, clar (tenir una tauleta per dibuixar jugades).
- mai donar un consell si no se sap si el jugador el pot seguir (és pitjor).
- si el jugador no està preparat per rebre consells, més val encoratjar-lo (suport afectiu) sense donar-li cap consell.